

ἐρμηνεία τις τῆς ἀναπτύξεως τοῦ ὁμοσπονδιακοῦ πολιτεύματος.

Καὶ πρῶτον μὲν εὐρίσκωμεν τοιαύτην ἀπόπειραν ἐν Ἰωνίᾳ, ἀπειλουμένη ὑπὸ τῆς εἰσβολῆς τῶν Περσῶν. Ἡ συμμαχία αὕτη τῶν πόλεων τῆς Ἰωνίας ἦτο κατ' ἀρχὰς εἶδος Ἀμφικτυονίας, ἀλλὰ μόνον ἐπὶ πολιτικῷ σκοπῷ μετὰ ταῦτα ἐπειράθη ὁ φιλόσοφος Θαλῆς νὰ σχηματίσῃ σύνδεσμον στενώτερον καὶ γενικώτερον. Αὐστυχῶς αἱ πληροφορίες περὶ τοῦ ἀποτελέσματος τῆς γνώμης τοῦ φιλοσόφου εἶναι λίαν ἀσαφεῖς.

Σπουδαιότερα ἦτο ἡ ἀπόπειρα ἡ γενομένη ἐν Ὀλύνθῳ μικρὸν μετὰ τὴν εἰρήνην τοῦ Ἀνταλκίδου (382 π. Χ.). Αἱ προσπάθειαι τῆς Ὀλύνθου νὰ διοργανίσῃ γενικὴν ὁμοσπονδίαν ἐκ τῶν γειτονιζουσῶν ἑλληνικῶν καὶ μακεδονικῶν πόλεων, διεκωλύθησαν ὑπὸ τῆς Σπάρτης, ἥτις καὶ στρατὸν ἐπεμψε καὶ τὴν Ὀλυνθὸν ἐπολιόρησε καὶ τὴν συμμαχίαν διέλυσεν. Ἀναμφισβήτητον εἶναι ὅτι ἡ διάλυσις αὕτη τῆς Ὀλυνθιακῆς ὁμοσπονδίας ὑπῆρξεν ὑπὸ ἑλληνικὴν ἐποψὴν μία τῶν καταστρεπτικωτέρων συμφορῶν ἐν τῇ ἑλληνικῇ ἱστορίᾳ· διότι Ὀλυνθιακὴ ὁμοσπονδία ἤθελεν ἐνώσει ἀπάσας τὰς πρὸς τὰ σύνορα τῆς Μακεδονίας καθαρῶς ἑλληνικὰς πόλεις μετὰ τῶν ἑλληνικωτέρων τῆς Μακεδονίας μερῶν, καὶ ἤθελε σχηματίσει ἀποτελεσματικὸν φραγμὸν καὶ κατ' αὐτῆς τῆς εἰσβολῆς τοῦ Φιλίππου καὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου. « Ἡ Σπάρτη ἀληθῶς διὰ τῆς ἀλώσεως τῆς Ὀλύνθου παρέδωκε τοὺς Ἕλληνας τῆς Θράκης εἰς τὸν βασιλέα τῆς Μακεδονίας, καθὼς διὰ τῆς αἰσχρᾶς εἰρήνης τοῦ Ἀνταλκίδου εἶχε παραδώσει τοὺς Ἕλληνας τῆς Ἀσίας εἰς τὸν βασιλέα τῶν Περσῶν. »

Μικρὸν μετὰ ταῦτα (περὶ τὸ 370 π. Χ.) ἐγένετο ἀπόπειρα ὁμοσπονδίας καὶ ἐν Ἀρκαδίᾳ. Μετὰ τὴν ἐν Λεύκτροις μάχην ἀναλαβοῦσα ἡ ὑπὸ τῆς Σπάρτης (386 π. Χ.) καταστραφεῖσα Μαντινεία, συνέλαβε τὴν ἰδέαν νὰ συνδέσῃ διὰ συμμαχίας ἀπάσας τὰς πόλεις τῆς Ἀρκαδίας. Τὸ σχέδιον τοῦτο ἦτο τοῦ ἐκ Μαντινείας Λυκομήδους, ἐνὸς τῶν εὐφροσύνων ἀνδρῶν τῆς ἐποχῆς του. Τὸ σχέδιον τοῦ Λυκομήδους ἦτο καὶ εὐγενὲς καὶ πατριωτικὸν εἰς ἄκρον. Ὁ Λυκομήδης δὲν ἐζήτηι τὴν ὑπεροχὴν τῆς μίας πόλεως (τῆς Μαντινείας), ὡς οἱ πολιτικοὶ τῶν Θηβῶν καὶ τῆς Ὀλύνθου· ἀλλ' ἡ συμμαχία του ἀπέβλεπεν εἰς ἐνωσιν ἐλευθέρων καὶ ἴσων ἀπάσης τῆς Ἀρκαδίας, εἰς ἐνωσιν δηλ. καθαρῶς ὁμοσπονδιακὴν. Καὶ ἐν ἀρχῇ μὲν ἡ ἐπιτυχία τῆς ὁμοσπονδίας ταύτης ἦτο ἐντελής· ἡ συμμαχία κατέστησε τὰς πόλεις ἰσχυράς· καταλληλοτάτη δὲ ὑπῆρξεν ἡ ἐκλογὴ τῆς Μεγαλόπολεως ὡς πρωτεύουσας· ἀλλὰ καὶ ὁ σύνδεσμος, οὗτος δὲν ἐβράδυνε νὰ διαφραγῇ· ἤρχισαν αἱ ἀντιζηλῖαι καὶ αἱ διχόνοιαι μετὰ τῶν πόλεων, καὶ ὑπεριστάσης ἐν Μεγαλοπόλει τῆς μακεδονικῆς μερί-

δος, ἔπαυσε μετ' οὐ πολὺ καὶ ἡ ὁμοσπονδία νὰ ὑπάρχῃ. « Ἀλλ' ὅμως, λέγει ἐνταῦθα ὁ συγγραφεὺς, τὸ σχέδιον τοῦ μεγαλεπήθολου Λυκομήδους δὲν ἔμεινεν ἐντελὲς ἄκρπον. Ὁ ἀνὴρ οὗτος κατέστη πρότυπον εἰς τοὺς πολιτικοὺς τῶν μετὰγενεστέρων χρόνων, καὶ ἱδρυσε τὴν πόλιν (τὴν Μεγαλόπολιν), ἥτις ἔμελλε νὰ γεννήσῃ τοὺς ἐνδοξωτέρους Ἕλληνας τῶν τελευταίων χρόνων τῆς ἑλληνικῆς ἀνεξαρτησίας. »

Τὸ κεφάλαιον περὶ τῶν ὁμοσπονδιακῶν τούτων ἀποπειρῶν καταλήγει διὰ τῆς ἀναλύσεως τῆς σοφῆς καὶ καλῶς διωργανισμένης λυκιακῆς ὁμοσπονδίας. Τὴν περιγραφὴν τῆς πατρίου διοικήσεως τοῦ Λυκικοῦ συστήματος, ἔχει ἐν ἐκτάσει ὁ μέγας γεωγράφος Στράβων ἐν τῷ γ'. τόμῳ.

Ἐν ἐκ τῶν καλῶν τῆς ὁμοσπονδίας ταύτης ἦτο ὅτι δὲν ὑπῆρχε μία πρωτεύουσα· ἀλλ' ἡ συνέλευσις τῶν πόλεων συνήρχετο ὅπου εὑρίσκε συμφορώτερον. Ὀλίγον διήρκεσαν αἱ καλὰ ἡμέραι τῆς Λυκίας. Διχόνοιαι ἀναφύεσσι κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Κλαυδίου (41—54 π. Χ.) παρεκίνησαν τὸν αὐτοκράτορα τοῦτον νὰ προβῇ εἰς τὴν καταστροφὴν τῶν τελευταίων τούτων ἰχνῶν τῆς ἀρχαίας ἐλευθερίας καὶ νὰ καταστήσῃ τὴν Λυκίαν ῥωμαϊκὴν ἐπαρχίαν.

(Ἔπεται συνέχεια).

I. II.

ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ.

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 15, 1865.

Θρυλλεῖται καὶ πάλιν ὑπουργικὴ μεταβολή, ἐνεκ διχονοίας μετὰ τὸν πρωθυπουργοῦ καὶ τινῶν συναδέλφων αὐτοῦ.

* *

Ἐπεκυρώθη ὑπὸ τοῦ Βασιλέως ὁ ὑπὸ τῆς Συνελεύσεως ψηφισθεὶς δημοτικὸς νόμος.

* *

Ἐπιδημεῖ ἀπὸ τινῶν ἡμερῶν ἐν Ἀθήναις ὁ θεῖος τοῦ Βασιλέως Ἰούλιος, στρατιωτικὸς ὑπηρετῶν πρὸ τοῦ μετὰ τὸν Δανίας καὶ Πρωσίας πολέμου τὴν τελευταίαν ταύτην δύναμιν.

* *

Ἡ Κέρκυρα ζητεῖ δι' ἐπιτροπῆς, σταλείσης ἐπὶ τῆς ἐνταῦθα, τὴν εἰς δύο ἐκλογικὰς περιφερείας διαίρεσιν τῆς νήσου· διότι ἄλλως θὰ ὑπερισχύωσι πάντοτε οἱ χωρικοί, ὡς ἐγένετο καὶ ἐπὶ Συνελεύσεως· θὰ παραγκωνίζωνται δὲ οἱ ἐν τῇ νήσῳ πεπαιδευμένοι καὶ ἔμπειροι.

* *

Ἐν Κερκύρᾳ συνέβησαν ἐσχάτως ταραχαί· ἰδοὺ δὲ πῶς διηγεῖται αὐτὰς ἡ *Εὐνομία*· « Κατὰ τὰς

διαφόρους πληροφορίας ἅς περὶ τῶν λυπηρῶν ἐκείνων συμβάντων λαμβάνομεν, φαίνεται ὅτι εἰς τῶν πληρεξουσίων εἰς τὴν τελευταίαν συνέλευσιν, Κωνσταντῆς καλούμενος, δημοκοπῶν διέδωκε παρὰ τῷ λαῷ τῶν χωρίων ὅτι κατάρθωσεν αὐτὸς νὰ ἐφαρμοσθῇ ἡ ἀφομοίωσις ἀπὸ τῆς πρώτης Ἰανουαρίου, τὴν δ' ἀφομοίωσιν τοῖς ἐξήγει ὡς ἀπαλλαγὴν ἀπὸ φόρων, καὶ ὡς κατάργησιν τῶν πρὸς τοὺς γαιοκτῆμονας καὶ πρὸς τοὺς χρεωφειλέτας ὑποχρεώσεων των. Ὅταν οἱ καλοὶ χωρικοὶ εἶδον τὴν 1 Ἰανουαρίου ἀφίχθειςαν, καὶ τὸ χρυσοῦν ὄνειρόν των μὴ πραγματοποιηθῆν, τότε ἐξχνέστησαν κατὰ τοῦ Κωνσταντᾶ, καὶ τὸν ἐκήρυττον ἀπαταιῶνα. Ἐκεῖνος δ' ἐδικαιολογεῖτο λέγων ὅτι αἱ διαταγαὶ ὑπάρχουσιν, ἀλλ' ὅτι φατριάζουσαι αἱ ἀρχαὶ τῆς Κερκύρας, τὰς κρύπτουσι καὶ δὲν τὰς ἐκτελοῦσι. Τότε περὶ τοὺς χιλίους χωρικοὺς ὤρμησαν νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὴν πόλιν. Ἀλλ' ἡ ἔνοπλος δύναμις ἀντέστη, καὶ τοὺς προσεκάλεσε νὰ διαλυθῶσι. Καὶ οἱ πλείστοι μὲν ὑπήκουσαν· τινὲς δὲ, περὶ τοὺς τριακοσίους, θελήσαντες ν' ἀντιστῶσι, προσεβλήθησαν ὑπὸ τοῦ στρατοῦ, καὶ τότε διελύθησαν καὶ αὐτοί. Ὁ δὲ λαὸς τῆς πρωτευούσης ὤρμησε νὰ συλλάβῃ τὸν πρωτουργὸν τῆς στάσεως, ὅστις εἰς μέγαν κίνδυνον διετέλεσε, μέχρις οὗ ἐπελθοῦσα τὸν ἔσωσεν ἡ ἀρχή, καὶ πρὸς ἀσφάλειάν του τὸν κατέκλεισεν ἐπὶ τινος ὥρας εἰς τὸ φρούριον, ἔθεν ὅμως ἀφέθη μετὰ τινος ὥρας, καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὰ χωρία. »

ΔΙΑΦΟΡΑ.

ΑΝΑΦΟΡΑ ΠΑΗΡΕΞΟΥΣΙΟΥ. Τινὲς τῶν Ἀθηναίων ἐφημερίδων ἐδημοσίευσαν χάριν περιεργείας ἀναφορὰν Κερκυραίου τινὸς πληρεξουσίου ἐν τῇ τελευταίᾳ Συνελεύσει. Διὰ τὸν αὐτὸν λόγον καταχωρίζομεν καὶ ἡμεῖς αὐτὴν ἐνταῦθα.

« Μεγαλειότατε.

« Θεοτάτε, Θεόστεπτε, πάνσεπτε καὶ ἀνίκητε Βασιλεῦ τῶν Ἑλλήνων Γεώργιε Α'. καὶ κληρονόμῃ τῆς προκατορικῆς βασιλείας. Τολμῶ ὁ ἀχρεῖος, ἀχρεϊστάτος δοῦλος τῆς Υ. Μ. νὰ παρακαλέσω τὸ ἔνθεον ὕψος τῆς, ἵνα μὲ διορίσῃ ἀνθυφυγειονόμον εἰς Σουδᾶρι, ὅπως ἀντιπροσωπεύσω τὴν Υ. Μ. ὡς καὶ εἰς πολλώτατες φορὰς ἀντιπροσώπευσα ἐπαξίως τοὺς Ν. Ξίντα, Ἀντώνιον ποτὲ Καπελέτου, καὶ Ροσόλυμον. Τοῦτο εἶναι τὸ ἐμὸν ζήτημα, πάνσεπτε Βασιλεῦ, ἡ δὲ ἐμὴ εὐχὴ εἶναι τὸ φυλάττειν τὸν θρόνον ἀκλόνητον ὑποτάσσειν τε πάντα τὰ βάρβαρα καὶ ἀντίπαλα ἔθνη.

» Ζητώντας τὴν θέσιν ταύτην διὰ νὰ λάβω οἶκτον εἰς τὰ δεινὰ μου παρακαλῶ καὶ πάλιν ὁ ἀχρεῖος δοῦλος τῆς Υ. Μ. ἵνα εὐαρέστως μὲ διορίσῃ

εἰς Σουδᾶρι ἀνθυφυγειονόμον, καθότι ἔπεσα εἰς χεῖρας τοκογλόφων καὶ τὰ 10 τάληρα μὲ τὰς μηχανορρύφιας των τὰ κάμνουσι 200, αὐτὴ ἡ εὐχὴ ἐξέρχεται ἐκ τῶν χειλέων καὶ μυχίων τῆς καρδίας. Εἴη δὲ ὁ θρόνος ἀκλόνητος καὶ τὰ ἄθλα ἀκαταμάχητα κατὰ τὴν εὐχὴν τοῦ

» Ἀχρεϊστάτου καὶ ὑποκλινεστάτου δοῦλου τῆς Υ. Μ.

» Πληρ. Κερκύρας Σ. ΚΟΥΒΑΡΑΣ.

» Τολμῶ δὲ ὁ ἀνάξιος ἐτοῦτο καὶ τὸ κάμω
Τὴν χάριν καὶ τὸ ἔλεος διὰ νὰ τὸ λαμβάνω
"Ὅτι παντοῦ ἡ χάρις Σου εἶναι ποθεινοτάτη
Καὶ ἡ βοήθεια ἡ Σὺ εἶν' ἀναγκασιότατη

—οο—

» Καὶ ἀξιομακάριστος ἡ μνήμη τοῦ πατρός Σου
Καὶ μακαρία ἡ κοιλία ἐκείνη τῆς μητρός Σου
"Ὅτι ἐγέννησεν υἱὸν ὄντως χαριτωμένον
Πανάρετον Πανάκαλον σὺν κόσμῳ ξακουμένον.

—οο—

» "Ὅσοι ζητοῦν εἰς χρεῖαν τοὺς διὰ νὰ τοὺς βοηθήσῃ
Τοῦ καθενὸς τὸ ζήτημα διὰ νὰ τὸ χάρισῃ
"Ὅτι ὡσὰν Αὐγερινὸς ὄλος ἀκτινοδόλος
"Ελαμψε ὁ Μ. Β. Γεώργιος χαρὰ καὶ δόξα ὄλος.»

Αὐτῆρες Αἰνίγματος.

Τὸ ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 1. Ἰανουαρίου αἶνιγμα, ἔλυσαν καὶ οἱ ἐξῆς· σημειοῦμεν δὲ σήμερον τὰ ὀνόματα αὐτῶν, διότι αἱ ἐπιστολαὶ περιήλθον μετὰ τὴν τύπωσιν τοῦ φυλλαδίου εἰς ἡμᾶς, γενομένην μάλιστα διὰ τὰς ἐορτὰς ταχύτερον τοῦ συνήθους.

Ἐν Ἀθῆναις, Σταῦρος Γεωργιάδης καὶ Κ. Β. Δ.

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, Α. Α. Τσιτσεκλής.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει, Γ. Βαφειάδης — Μ. Κωνσταντινίδης. — Ἰω. Κ. Καμπούρογλου. — Μ. Κέπεζης.

Ἐν Σμύρνῃ, Κ. Ι. Πρωτοπάσης.

Ἐν Κεφαλληνίᾳ, Ν. Α. Λοβέρδος. — Μ. Γκιόλμας. — Ἰ. Σ. Κρασσᾶς. — Ν. Α. Καλόγηρος καὶ Διον. Αιναρδάτος, οὗ τινος τὴν λύσιν θέλομεν ἐκδώσει προσεχῶς.

Ἐν Κερκύρᾳ, Παντ. Τζιτζίνιας.

Ἐν Λονδίνῳ, Παῦλος Ι. Βαλέττας. — Α. Ζ. Γρυμάλδης.

Ἐν Μαγχεστρίᾳ, Ἰ. Χ. Ν. Χαδιαρᾶς.

Λύσεις τοῦ ἐν τῷ 355 φυλ. γρίφου.

Ἄνθρωπος ἀγράμματος ξύλον ἀπελέκητον.

—ο—

ΓΡΙΦΟΣ.

Α ΤΑΙ

